

انتخابات جمهوری اسلامی و انتخاب مردم در ایران

اطلاعیه حزب حکمتیست (خط رسمی)

شنبه اول ماه مه، تشکیلات خارج کشور حزب حکمتیست (خط رسمی) در ZOOM با دعوت از فعالین کارگری از کشورهای مختلف، به پیشواز روز جهانی کارگر می‌رود!

International Workers' Day

We celebrate May Day with workers activists from several countries:

 Abo Watan President of the General Federation of Worker Unions in Iraq (GFUI)	 Aman Kafe Hekmatist Party (Official Line)	 Roger Silverman (Workers International Network)	 Mehdi Toopchi Workers' activist Iran
 Derya Koca Student & women's movement activist (SEP) - Turkey	 Mehdi Rasol Founder of the Construction Workers Union Iraq Kurdistan	 Tynan Liebert Member of Canadian Union of Public Employees Local 2	 Manos Skoufoglou Union of salaried technicians Greece
 Chathura Gunathilaka Front line socialist party Lanka	 Noor Ahmad Workers' activist Afghanistan	<p>Date: Saturday 1 May 2021 Time: 3pm UK time Zoom. Hekmatist Party (Official Line) Organisation Abroad 1. May 2021 Email : dabirxane@hekmatist.com</p>	

بودجه نظامی دولت‌های جهان، کرونا و اول ماه مه!

آسو سهامی

انستیتو بین‌المللی پژوهش‌های صلح استکهلم (سیپری) در گزارش سالانه خود درباره بودجه نظامی دولت‌های مختلف جهان اعلام کرده است که در سال ۲۰۲۰ مجموعاً بودجه‌ای معادل ۱۹۸۱ میلیارد دلار صرف خرید تسلیحات کرده‌اند. به این ترتیب، علیرغم شیوع ویروس کرونا و بحران اقتصادی برخاسته از آن بودجه‌ای که باید صرف امکانات بهداشتی و سلامت مردم می‌شد را به هزینه‌های تسلیحاتی اختصاص داده‌اند.

به رغم این گزارش، هزینه‌های نظامی جهان یک افزایش ۲.۶ درصدی داشته است و بالاترین رشد سالانه خود از سال ۲۰۰۹ تا کنون را تجربه کرده است. هزینه نظامی ایالات متحده در سال ۲۰۲۰ به ۷۷۸ میلیارد دلار رسیده است که ۴.۴ درصد نسبت به سال ۲۰۱۹ افزایش یافته است و به تنهایی ۳۹ درصد کل هزینه نظامی جهان را به خود اختصاص داده است. چین نیز هزینه نظامی خود را در سال گذشته میلادی ۱.۹ درصد افزایش داده و به ۲۵۲ میلیارد دلار رسانده است. در همین گزارش آمده است که همه اعضای سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) مخارج نظامی خود را در سال ۲۰۲۰ افزایش داده‌اند.

مطابق گزارش سیپری، هزینه‌های نظامی ایران نیز از ۵۵ هزار و ۲۵۵ میلیارد تومان در سال ۲۰۱۹ به ۷۰ هزار و ۵۹۱ میلیارد تومان در سال ۲۰۲۰ رسیده که نشان از رشد ۲۷.۷ درصدی دارد.

ارائه آمار هزینه تسلیحات نظامی کشورهای سرمایه‌داری در حالیست که طی همین مدت تعداد مرگ و میر ناشی از ابتلا به ویروس کرونا در جهان از ۳ میلیون نفر گذشت و روزانه ۱۲ هزار نفر در سراسر جهان بر اثر این بیماری جان خود را از دست می‌دهند. ... صفحه ۴

حزب کمونیست کارگری - حکمتیست (خط رسمی)

hekmatist.com

حکمتیست بهمنی ۳۵۵

۲۹ آوریل ۲۰۲۱ - ۹ اردیبهشت ۱۴۰۰

هند، ادعای‌های علیه سرمایه‌داری!

فواد عبدللهی

بورژوازی، طبقه کارگر و اول ماه سال ۱۴۰۰

آذر مدرسی

اول ماه امسال رنگ و بوی ویژه خود را دارد. رنگ و بوی طبقه کارگری که مدت‌هاست نه فقط بعنوان طبقه‌ای معترض و یا متعرض‌ترین بخش جامعه، نه بعنوان طبقه‌ای که در جدال بر سر معیشت و خلاصی از فقر نقشی ویژه و تعیین‌کننده دارد، بعنوان نماینده آزادیخواهی و برابری طبلی، بعنوان طبقه‌ای که مصمم است جدال بر سر آزادی، برابری و رفاه را به پیروزی برساند، عرض اندام کرده است. طبقه کارگری که در کنار جدال بر سر معیشت و خلاصی از زندگی زیر خط فقر، در کنار جدال بر سر آزادی بیان و تشکل و حق اعتصاب، جدال بر سر اداره جامعه، جدال برای بدست گرفتن قدرت با پرچم رادیکال و سوسیالیستی خود، «آزادی، برابری، اداره شورایی»، را پیش می‌برد. طبقه کارگری که ادعای طبقه‌ای خود را روشن و شفاف در مقابل بنیادهای اقتصادی نظم حاکم قرار داده و اعلام کرده است برای زیر و رو کردن این نظم خود را آماده میکند. امری که جنبش آزادیخواهی و برابری طبلی را در جدال با یکی از سیاهترین حکومت‌های قرن‌گامها به جلو پیش برده و زمینه پیشرویهایی بیشتر را مهیا میکند. امروز طبقه کارگر در ایران و جنبش سوسیالیستی آن تنها امید رهایی از نه فقط جمهوری اسلامی که از نظمی است که با استثمار و بردگی مزدی منشا هر نوع نابرابری و تبعیضی است و همین درجه از عرض اندام طبقه کارگر و جنبش سوسیالیستی آن، همین درجه از هژمونی این طبقه و این جنبش در فضای سیاسی ایران، بورژوازی را با «معضلات» و مخاطرات زیادی روبرو کرده است. حرافی‌های سران رژیم بر سر معیشت و آمارهای مراکز «تحقیقاتی» شان در مورد زندگی دهها میلیون انسانی که زیر خط فقر زندگی میکنند، هیاهوی «ضرورت» حل معضل معیشتی جامعه‌ای که جنابان به فقر و فلاکت کشیده‌اند و بالاخره هشدارهای مداوم شان در مورد گسترش اعتراضات بر سر معیشت و «جوابگویی» دولت و ... نه از سر هراس شان از خیزشها و عصیانهای توده‌ای علی‌العموم، که از خطر نقش طبقه کارگر و سوسیالیستها در این خیزشها و تبدیل آن به جدالی «خامنه‌سوز» برای بورژوازی است. ... صفحه ۴

آزادی برابری حکومت کارگری

انتخابات جمهوری اسلامی و انتخاب مردم در ایران

اطلاعیه حزب حکمتیست (خط رسمی)

«انتخابات» سال ۱۴۰۰ جمهوری اسلامی، برای گرم نگاه داشتن تنور آن و از جمله با دخیل بستن هر دو جناح، اصولگرا و اصلاح طلب، به برکات «امامزده» و شرط بندی بر تأثیرات «معجزه آفرین» جنازه لت و پار شده «برجام» و چشم امید به تکاپوها در کریدورهای قدرت های بین المللی، در جریان است.

این مراسمی مربوط به میزان و شکل دخالت مردم ایران در سوخت و ساز سیاسی جامعه نیست. اما مراسمی علیه آنها، علیه هشتاد میلیون جمعیتی هست، که نه تنها انتخاب شان که سرنگونی جمهوری اسلامی ایران است را اعلام کرده اند، که بعلاوه چهارچوب نظام انسانی، چپ و سوسیالیستی، که خواهان آن هستند را نیز اعلام کرده اند. بیش از دو دهه است که جمهوری اسلامی ایران بدنبال کسب مشروعیت از طریق مضحکه های انتخاباتی خود است! عروج و افول «دوخرداد» ایستگاه اول اعلام عدم مشروعیت کل حاکمیت، از هردو جناح بود. ایستگاههای بعدی، یکی پس از دیگری خیزش دیماه ۹۶ و بدنبال آن به میدان آمدن طبقه کارگر متحد و متشکل از هفت تپه و فولاد تا هپکو و پتروشیمی، آبانماه ۹۸ و فریاد های «اصلاح طلب اصولگرا، دیگر تمام است ماجرا» و ... رابطه پایین با بالا را کاملا دگرگون و برعکس کرد. این دیگر مردم ایران نیستند که در خوف و بیم اعدام و زندان و فقر و گرسنگی و ... کار و زندگی میکنند! بلکه این جمهوری اسلامی ایران است که از خوف این خیزش و آن خیزش، این جنبش و جوشش وسیع و اجتماعی و سراسری علیه فقر و بی حقوقی و بی مسئولیتی، از خوف گسترش بیشتر اتحاد و همبستگی وسیع میلیونی که امروز در میدان است، بسر میرد! حفظ و بقا نظام در مقابل تعرض میلیونی گرسنگان برای معیشت، در مقابل طبقه کارگر به پا خاسته، در مقابل معلم و بازنشسته و زن و بیکار و جوان بی آینده و به میدان آمده، اولین و آخرین رابطه حاکمیت ارتجاعی با جامعه و با هشتاد میلیون شهروند گرفتار در چنگال حکومت ضدانسانی اش است. انتخابات پیش رو، حلقه ای از این روند و تلاشی نه برای کسب مشروعیت که برای نگاه داشتن خود روی پا، حفظ انسجام در صفوف خود، در مقابل تعرض پایین است! این مضحکه که در گریز از رویارویی با مردم برگزار

میشود، اساسا به منظور حفظ انسجام درونی دستجات و باندهای قدرت در خود حاکمیت است. یازگیری ها و یارکشی ها و سبک سنگین کردن وزن این و آن مهره ارتجاع برای یافتن فردی «مناسب» برای نشستن بر کرسی ریاست جمهوری این دوره شان، برای حاکمیتی که توسط فشار اعتراضات هرروزه مردم، طبقه کارگر، معلمان و بازنشستگان و ... به لبه پرتگاه سقوط کشانده شده است، از مشکلات مراسم امسال شان است. درابتدای دهه پنجم حاکمیت شان، در بی بضاعتی کامل از داشتن حتی یک چهره نسوخته، برای بیرون کشیدن نامی در میان چند نام مرتجع، و یافتن عنصری کمتر سوخته برای «اجماع» درونی در دور بعدی، «کنفیرشان به ته دیگ خورده است». این مراسم درون خانوادگی هیئت حاکمه ایران، اما در خلا برگزار و برپا نمی شود. علیرغم آرزوی حاکمیت نام هرکسی از صندوق ها بیرون آورده شود و با هر گونه «اجماع» جناح ها تحت فرامین «مقام معظم رهبری» وارد این مضحکه شوند، این «انتخابات» در خلا حضور مردم برگزار نمی شود. مردم ایران انتخاب کرده اند! سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی و برپایی یک نظام آزاد و برابر و متکی به اداره شورایی، اولین و آخرین انتخاب مردم است. باید آن را با صدایی رسا و در سراسر ایران، اعلام کرد! باید خواب و آرزوی محکم کردن پایه های حاکمیت شان علیه هشتاد میلیون مردم به فقر و فلاکت کشانده شده در ایران را، بر همه آنها آشفته کرد! مردم ایران انتخاب شان را کرده اند و «آری» خود به آلتزاتیو چپ و سوسیالیستی، به آزادی، برابری و اداره شورایی را اعلام کرده اند!

مردم در این انتخابات شرکت نمی کنند! و آن را در تحرکات اعتراضی هم رسما و علنا اعلام کرده اند! اما در مقابل این نمایش نباید ساکت بود. نباید اجازه داد این مراسم درون خانوادگی برای محکم کردن صفوف شان در مقابل ما، در مقابل طبقه کارگر، زنان، معلمان و بازنشستگان و هشتاد میلیون مردم به تنگ آمده از حاکمیت، در سکوت و در آرامش برگزار شود! میتوان و باید در روزهای «مبارزه انتخاباتی»، از تشتت، شکاف و موقعیت زبون بالا بیشترین استفاده را برای تحمیل عقب نشینی های بیشتر به حاکمیت، برای بوجود آوردن تناسب قوایی مناسبتر به نفع مبارزه بر سر آزادی و برابری و رفاه برد. باید به هر شکل ممکن و در هر سطح ممکن، این مضحکه را به صحنه محاکمه همه جناح ها و نهادهای و شخصیت ها و کل حاکمیت تبدیل کرد! باید خواست سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی، خواست آزادی، برابری و اداره شورایی، و سوسیالیسم را در میدانی که برای بازی های سیاسی مابین خود باز میکنند و نام این میدان و مضحکه را «انتخابات» و رقابت های انتخاباتی در ایران میگذارند، بر سرشان خراب کرد!

حزب حکمتیست (خط رسمی)
۲۹ آوریل ۱۴۰۰

کارگران!

برای به زیر کشیدن جمهوری اسلامی به قدرت خود، به قدرت میلیونها انسان گرفتار در چنگال نظام فقر و استثمار و تبعیض و بی حقوقی مطلق، برای انقلاب کارگری و برپایی جهانی نو و بهتر به حزب خودتان پیوندید!
حزب حکمتیست (خط رسمی) مهمترین ابزار متحد و متشکل شدن شما، مهمترین ابزار این سرنگونی و به پیروزی رساندن انقلاب کارگری است!

زنان و مردان آزادیخواه!

همه خود را برای فردای پس از جمهوری اسلامی آماده می کنند!
نیروهای راست و ارتجاعی نیروی خود را برای دست بدست کردن قدرت از بالای سر ما، خود را برای تحمیل یکدور دیگر از استثمار و فقر و استبداد به نامی دیگر، آماده می کنند و ابزار خود را صیقل می دهند!
ما، طبقه کارگر بیزار از فقر و استثمار و بی حقوقی! ما زنان تشنه رهایی از آپارتاید جنسی و تحقیر و سرکوب جنسیتی، ما جوانان و کارکنان و بیکاران و سالمندان گرفتار در چنگال نظام و حکومتی ضدانسانی، باید خود را آماده کنیم!
حزب حکمتیست (خط رسمی)، ابزار قدم نهادن به این جدال است! به حزب تان پیوندید!

مشور سرنگونی جمهوری اسلامی را به پرچم خود تبدیل کنید

است. برای بورژوازی این خطرناکترین نسیمی است که میتواند به سراسر ایران تسری یابد و همه گیر شود. کارگران هوشیار و کمونیستهای این طبقه نیز یک نگرانی واقعی دارند. تجربه شکستهای کمون و اکثر تجربه بهار عربی و انقلاب ۵۷ و دهها انقلابی که به امید رهایی و رفاه و عدالت شروع شده و بورژوازی در نیمه راه آنرا به مسیری دیگر برده است را در مقابل خود دارند. کمبودها و نارسایی ها را بررسی میکنند، از آن درس میگیرند و تلاش میکنند انقلاب آتی را با قدرت و هوشیاری با پرچم سیاسی روشن و افق خود به رهبری خود، با اتکا به حزب کمونیستی خود، پیش ببرند و پیروزی را تضمین کنند. این حقایق نه ادعا که واقعیت امروز جامعه ایران است.

دوره ای سرنوشت ساز در ایران آغاز شده است. همه، از حاکم و محکوم، از پوزیسیون و اپوزیسیون به شروع ایندوره اذعان دارند و آماده ورود به آن میشوند. آنچه مسلم است باز شدن درپچه پیروزی ما کمونیستهای طبقه کارگر در این جدال است. اول مه امسال رنگ این دوره، رنگ امید و افق این دوره را بر خود دارد. اول مه امسال اعلام یک پیام است، پیام همسرنوشتی کارگران علیه نظام کاپیتالیستی، پیام تصمیم یک طبقه، تلاش و امید یک طبقه به رهایی! پیام تصمیم کمونیستهای این طبقه برای رهایی و پایان بردگی! این پیام امروز و در اول مه در فضای ایران از زبان یک طبقه، توسط پیشروان این طبقه اعلام میشود. اول مه روز جشن این همبستگی و این تصمیم در سیاست ایران است.

اول مه سال ۱۴۰۰ مهر طبقه کارگر معترض و حق به جانب، طبقه کارگری که مهر خود را بر جامعه و فضای سیاسی آن زده است را بر خود دارد. بی دلیل نیست که در اول مه امسال معلم، بازنشسته، دانشجو، زن آزدیخواه و ... به احترام این طبقه و جدالش بر سر آزادی و رفاه و امنیت کلاه از سر بر میدارد، اول مه را به طبقه کارگر ایران تبریک میگوید و خود را در این جدال همسنگر و هم سرنوشت میداند!

لازمه آن است. نظام بردگی مزدی که فلسفه وجودی آن را کسب سود و فقط سود و تلبنا کردن سرمایه در دست اردوی اقلیت بورژوازی است. شرط حیات این اردوی ارتجاعی و ضد انسانی، نیروی کار ارزانی است که به کمترین دستمزد و کمترین مزایا تن دهد. لازم اش وجود ارتش میلیونی بیکارانی است که با تحریک و تهدید، دهان هر کارگر شاغل و معترض به این نظام را با آن ببندند. لازم اش فقر است که توقع شهروند از سطح زندگی و رفاه اجتماعی را پایین نگاه دارند. این مصائب محصول اخلاق بد سرمایه داران و از «عدم مدیریت» این و آن بخش سرمایه و یا بطور کلی از بحران سرمایه ناشی میشود، بلکه جزو تارو پود نظام سرمایه داری است. سرمایه داران در همه کشورهای جهان، قدرت خود را در قالب دولت سازمان داده اند تا همین مناسبات ستم کشی از کرده طبقه کارگر را حفظ کنند. علیه این مناسبات، علیه کار مزدی و این نظم ضد انسانی و دولتهای حافظ آن باید به میدان آمد و شورید. باید پرچم اداره شورایی جامعه و حکومت کارگری را به اهتزاز درآورد.

بورژوازی، طبقه کارگر و ...

خطر طبقه کارگر و جنبش سوسیالیستی آن، مهر خود را به اول مه امسال زده است. «خطر» تبدیل پرچم «آزادی، برابری، حکومت شورایی» به پرچم هر اعتراضی! از اعتراض به فقر تا اعتراض به نمایش انتخابات!

جمهوری اسلامی که امروز دیگر از تبدیل هر تجمعی، هرچند نمایی و دولتی، به تجمعی علیه حاکمیت و «نظام» هراس دارد، به یمن کرونا مراسمها و تجمعاتی که قاعدتا مناسبتی برای نشان دادن قدرت خود علیه طبقه کارگر و به نام کارگر بود، را سرهم بندی کرده و به چند اجلاس فرمایشی و جشنواره اینترنتی و ... اکتفا کرده است. اما نه فرار رژیم از رودرویی با طبقه کارگر، نه دستگیری و احکام سنگین و نه تهدیدهای «یواشکی» اوپاش رژیم و مزاحمتهای جویانه دستگاه اطلاعاتی شان قادر به مقابله با این طبقه قدرتمند و به میدان آمده را ندارد.

بالایی ها در هراس از خیزش پایین و عروج کارگر متحد و مردم محروم شب را روز میکنند و پائینی ها بر آتش فشانی از خشم عمیق توام با امید و نگرانی نشسته اند. امید به اینکه میتوانند نقطه پایانی بر حاکمیت جمهوری اسلامی بگذارند و نگرانی از چگونگی پیمودن این مسیر، چگونگی تضمین پیروزی خود در این جدال. هر دو طبقه اصلی حاکم و محکوم حق دارند. بورژوازی ایران صدای پای رژه کارگران را شنیده است و به قدرت این طبقه، به عمق و نفوذ ایده های سوسیالیستی در این طبقه واقف است. میدانند اگر سوسیالیستهای طبقه کارگر در این مسیر علمدار و رهبر این اعتراضات شوند، اگر آنها در حزب کمونیستی خود، در تشکیلاتهای توده ای خود متحد و توده کارگران را سازمان دهند، هیچ «خدایی» نه تنها جمهوری اسلامی که بنیادهای نظام کاپیتالیستی را نجات نخواهد داد. میدانند شیخ کمونیسم و انقلاب کارگری این بار نه در ایده ها و افکار که در عمل و ابراز وجود یک طبقه بزرگ و طیف آگاه آن به عنوان مدعی عرض اندام کرده است. جوانه های این ادعا و اراده در زمین سفت جامعه ایران در مراکز صنعتی رویده

بودجه نظامی دولتهای جهان...

مطالعه این آمار نشان می دهد که دولتهای سرمایه داری تا چه اندازه در تامین بهداشت و سلامت شهروندان خود بی تفاوت بوده اند و ثروتهایی که نتیجه کار و زحمت طبقه کارگر این کشورها بوده است را نه در خدمت مردم بلکه برعکس، در خدمت تسلیحات نظامی و نیروهای سرکوب بکار گرفته اند.

طی یک سال گذشته بر اثر شیوع بیماری کرونا شمار زیادی از طبقه کارگر در سطح جهان کار خود را از دست داده و به ارتش بیکاران پیوستند. این درحالیست که ثروت شرکتها سرمایه داری رشد چشمگیری به خود دیده است و شیوع ویروس کرونا روند انباشت سرمایه و رشد مالی سرمایه داری را افزایش داده است. این ثابت می کند که سرمایه داری از بیکاری و کرونا و فلاکت وسیع توده های مردم، علاغم داد و فغان های دروغین دولتها حول «بحران اقتصادی»، اما در عرض همین یکسال سود سرشاری به جیب زده است.

درست از همین زاویه «سودآوری سرمایه» است که تولید و توزیع رایگان واکسن کرونا و واکسناسیون مردم جهان نه تنها برای سرمایه سودآور نیست بلکه با قبضه کردن توزیع واکسن تنها در انحصار قدرتهای جهانی، اکثر مردم جهان بدون سپر در مقابل کرونا رها شده اند. دولتهای فاسد حاکم بجای رایگان کردن خدمات اجتماعی و هزینه های کم رکن زندگی برای شهروندان، عملا خود را از زیر بار کمترین مسئولیت اجتماعی رها کرده و بجای ادامه قرنطینه همراه با تامین استانداردهای رفاهی و رایگان، سیاست «ایمنی گله ای» و کشتار وسیع توده های مردم را ادامه میدهند.

اگر جهان و چرخه اقتصاد و معیشت دست ما کارگران کمونیست باشد با همین سرمایه و ثروتی که هزینه دم و دستگاه عریض و طویل دولتها، نهاد مذهب و میلیتاریسم افسارگسیخته بورژوازی میشود، فقر و بیکاری و کرونا را لگام میزنیم. رفاه، آسایش، بهداشت و امنیت را به ارمغان میآوریم.

ما کمونیست ها همراه با گردان جهانی طبقه کارگر در اول ماه مه امسال اعلام میکنیم که علت این وضعیت، نظام سرمایه داری و مناسبات وارونه آن است که تباهی فیزیکی و معنوی انسان

**برخورداری از واکسن رایگان کرونا حق همه
شهروندان جامعه است!
دولت موظف به تامین واکسن رایگان برای همه
شهروندان است!**

حزب کمونیست کارگری حکمتیست (خط رسمی)
Worker communist Party Hekmatist
hekmatist.com

میانیه حقوق جهاشمول انسان، قانون اساسی دولت آتی شورالاست

هند، ادعاهای علیه سرمایه‌داری!

فواد عبد‌اللهی

در هند، آم‌سوزی رکورد زد! تاکنون دو میلیون مبتلا به ویروس کرونا در یک هفته و در مجموع ۲۰۰ هزار نفر در این کشور جان خود را از دست داده‌اند. این «بهشت» سرمایه که در لیست غولهای اقتصادی جهان قرار دارد، اما شهروندانش به دلیل کمبود واکسن و دستگاه‌های اکسیژن در صف روانه‌شدن به سوی جهنم‌دره مرگ و کوره‌های جسدسوزی قرار گرفته‌اند؛ گزارش‌ها از هند حاکی است مراسم تدفین و سوزاندن اجساد در تمام شبانه‌روز ادامه دارد. ظرفیت مراکز سوزاندن اجساد تکمیل شده و دولت اکنون مراسم تدفین و سوزاندن را در پارک‌ها و سایر فضاهای خالی انجام می‌دهد.

بی‌تردید، کل بورژوازی و دستگاه سیاسی طبقه حاکم در هند، دستشان به کشتار مردم آغشته است. جناب «نارندرا مودی»، بعنوان نخست‌وزیر در راس دستگاه دولت، حفاظت‌ها در مقابل همه‌گیری کرونا را کاهش داد و با برداشتن محدودیت‌ها تحت نام «اصلاحات»، اجازه «بازگشایی درهای اقتصاد» را در پناه گردهمایی‌های مذهبی صادر کرد تا کرونا، بصورت گله‌ای و بدون سپر، به بلعیدن بیشتر مردم ادامه دهد.

جناب «مودی» قبل از فاجعه در یک سخنرانی، کنه مسئله را به همراه وزیر دارائی دولت هند فاش کرد و اعلام کرد که ایمنی گله‌ای، ادامه روند «اصلاحات اقتصادی» در هند و تنظیم بازار است؛ که «مردم هند ناچارند با تهدید به مرگ گله‌ای کنار آیند و در برابر فقر بی‌سابقه زندگی کنند!» وی با اشاره به اینکه «درمان نباید از بیماری بدتر باشد»، رسماً اعلام کرده بود که دولت نه تنها هیچ کمک هزینه‌ای به مردم بابت بحران بیکاری و فقر در دوران کرونا پرداخت نمی‌کند بلکه هند نه از پاندمی کرونا که از «قرنطینه و محاصره اقتصاد» باید رها شود! مهم نیست از اجساد پشته بسازند، مهم اینست که برای به‌کرسی‌نشاندن «اصلاحات اقتصادی» بورژوازی، میلیون‌ها نفر تلف شوند تا سر سوزنی خدمات رایگان و رفاهی از دولت هند دریافت نکنند. میلیون‌ها کارگر باید زجرکش شوند تا منطق سودآوری سرمایه با دست‌انداز مواجه نشود. میلیون‌ها نفر قربانی کرونا شوند تا معضل فقر و گرسنگی «حل» شود! پاسخ بورژوازی هند به معضل گرسنگی و کرونا، قتل‌عام محرومان و گرسنگان است.

وزیر دارائی اعلام کرده است که «هند از جایگاه اقتصادی خود در جهان تنزل نخواهد کرد». این یعنی مهم نیست که سیستم بهداشت عمومی در هند در مرز فروپاشی کامل است، مهم نیست که مبتلایان به ویروس با کمبود اکسیژن و واکسن رویرو گشته‌اند و یا بیمارستان‌ها گنجایش ندارند! مهم نیست که فقر، نداری و بیکاری سر به فلک کشیده است، مهم نیست که تنها در ماه آوریل بیش از ۱۰ میلیون کارگر بدون هیچ حمایت مالی و اقتصادی از طرف دولت هند در دوران قرنطینه، در یک مهاجرت دسته‌جمعی از شهرهای بزرگ به روستاها بازگشته‌اند؛ حتی مهم نیست که اردوگاه «آشویتس» دیگری پیاپی شود. مهم اینست که بورژوازی هند از مکان ویژه خود در جهان صنعتی سرمایه‌داری نزول نکند! قدرتی که بزرگترین تولیدکننده واکسن کرونا در جهان است اما از یک میلیارد و پانصد هزار نفر جمعیت خود تنها ۸ درصد آن، دوز اول واکسن را دریافت کرده‌اند. «بلومبرگ» محاسبه کرده است که هزینه واکسناسیون تمام جمعیت بزرگسالان در هند، سه میلیارد و پانصد میلیون دلار از کل تولید ناخالص داخلی است؛ در حالیکه تنها درآمد یکسال گذشته یک میلیارد از مجموع ۱۳۰ میلیارد در هند، ۴۷ میلیارد دلار بوده است. از طرف دیگر، دولت هند بودجه نظامی سال گذشته خود را ۷۳ میلیارد دلار افزایش داده است.

واقعیت اینست که اگر در اروپا و آمریکا طبقه حاکم و دولت، افسارشان آنقدر شل نیست که در پارک‌ها اجساد را بسوزانند و شهروندان این جوامع را مانند دولت هند روانه کوره‌های آم‌سوزی کنند، و اگر بعکس اروپا و آمریکا، بورژوازی در سرزمین موعود «کار ارزان و کارگر خاموش»، از برزیل تا هند و خاورمیانه و اقیانوسیه می‌تواند تمام چهره کریه و استبدادی خود را رونمایی کند، تنها به این

علت است که در جوامع غربی، سنت مبارزه و مقاومت طبقه کارگر علیه تعرض سرمایه‌داری، ریشه قوی و سوسیالیستی دارد. شبیه اظهارات نخست‌وزیر هند، چند روز پیش از زیان آقای بوریس جانسون نخست‌وزیر محافظه‌کار انگلستان هم در یک دوره‌می خصوصی، جاری شده بود و به سطح رسانه‌ها درز کرد که «اگر از کشته‌ها پشته بسازم، حاضر نیستم قرنطینه بعدی را تمدید کنم». اما طولی نکشید که فوراً و رو به جامعه گفته‌های خود را انکار کرد و به شکرخوری افتاد!

تا همینجا، هند ادعاهای بشریت علیه نظام سرمایه‌داری است. لکه ننگی بر پیشانی متاخرترین نظم حاکم بر جهان امروز یعنی نظام «آزاد» بازار و «دمکراسی پارلمانی» است. با وصف اینکه دو قرن از انقلاب صنعتی و سه قرن از زمانیکه نیروی بخار به خدمت بشر درآمد، با وصف اینکه یک قرن از اختراع موتور دیزل و نود سال از کشف پنسیلین و انواع واکسن می‌گذرد، اما چنین اختراعات و اکتشافاتی اصلاً به نظر نمی‌رسد که برای اکثریت جمعیت کره زمین به وقوع پیوسته باشند. هنوز مالاریا و آبله هر روز ۵۰ هزار نفر را به دلیل عدم برخورداری از واکسن می‌کشند؛ کووید ۱۹ با وصف کشف واکسن آن، اما از پارسال تاکنون هر روز صدها هزار نفر را مبتلا و به دیار عدم می‌فرستد. علیرغم سرمایه و پشتوانه عظیمی از دانش و صنعت و امکانات، علیرغم اینکه انسان روی کره ماه قدم گذاشته است، بزرگترین تونل‌ها و حفاری‌های جهان را زیر دریاها و زیر زمین زده است، از نیروی اتم برق می‌گیرد، از فیزیک کوانتوم عالیت‌ترین کامپیوترها و سیستم‌های رایج جهانی را درست می‌کند، با لیزر تومورهای سرطانی را از بین می‌برد، و قادر است آب شور دریاها را شیرین کند، اما ظاهراً عاجز از آنست که نقطه پایانی بر روزگار تلخ و سیاه میلیاردها انسان کره خاکی بگذارد. چرا؟ چون ابزارهای تولید در قلمک جامعه نیست؛ در قلمک بورژوازی است! جامعه نمی‌تواند تصمیم بگیرد که چه تولید کند، چقدر باید تولید کند، چقدر باید ذخیره کند و چگونه محصولات تولیدشده را توزیع کند. بورژوازی با قلمک بر ابزار تولید، عملاً بشر را از آنچه کار خلاق و نقشه‌مند می‌نامیم محروم کرده است. بشریت را حتی ناتوان از عمل نقشه‌مند زنبورهای عسل کرده است. جای عمل و اراده آگاهانه و نقشه‌مند انسان را، دست‌های نامرئی، کور و ویرانگر بازار گرفته است. در مکتب بازار، تقاضا برای تولید مبادفکن و موشک بیشتر از تقاضا برای نان و بیمارستان و مدرسه است. تقاضا برای تولید مواد مخدر بیشتر از تقاضا برای تولید دارو و واکسن است؛ مهم نیست که میلیون‌ها انسان محتاج آموزش، نان، آب، دارو و مسکن و نیازمندی‌های ابتدایی‌اند؛ مهم اینست که تقاضا در بازار سرمایه بر اساس دلار و پول قیاس می‌شود!

برای اکثریت عظیم طبقه کارگر و گرسنگان و بی‌پیمان جهان تنها یک پاسخ باقی‌مانده است: انقلاب کارگری برای اداره شورایی جامعه! اشتراکی کردن ابزار تولید در جامعه و بیرون کشیدن تمام نیازمندی‌های انسان از حیطه بازار! رایگان کردن کل نعمات و امکانات مادی در سطح جامعه! شورش محرومان و گرسنگان، خطر طغیان مردم در جهان پس - کرونا در اعتراض به فلاکت، بیکاری، گرانی و کمیابی، شیپور ضرورت یک انقلاب کارگری و کمونیستی را بصدا درآورده است. دور نیست روزی که با پرچم «از هرکس به اندازه توانش، به هرکس به اندازه نیازش»، نظام سرمایه‌داری را به گورستان تاریخ سپرد.

تعطیلی فوری مراکز کار و تولید و پرداخت

حقوق کامل کارگران و کارمندان!

حزب کمونیست کارگری حکمتیست (خط رسمی)

Worker-communist Party Hekmatist
hekmatist.com

نه قومی نه مذهبی زنده باد همبیت انسانی

hekmatist.com

الغای مالکیت بورژوازی، هدف اصلی

کمونیسم است که بدون عملی نمودن آن هیچ صحبتی از نفی نظام سرمایه‌داری و لغو کارمزدی نمی‌تواند در میان باشد. دست‌یافتن به این هدف، در گرو بزیر کشیدن بورژوازی از قدرت سیاسی و کسب قدرت توسط طبقه کارگر است. قدرت سیاسی و حکومت کارگری هم بدون حزب کمونیستی کارگران ممکن نیست.

حزب حکمتیست (خط رسمی)، با هدف حکومت کارگری تشکیل شده است.

به حزب خود پیوندید!

یک دنیای بهتر

برنامه حزب حکمتیست را بخوانید!

صدای آزادی، صدای برابری

تماس با حزب

@Hekmatistx

دبیرخانه حزب

dabirxane@hekmatist.com

دبیر کمیته مرکزی: آذر مدرسی

azar.moda@gmail.com

تشکیلات خارج کشور حزب: امان کفا

aman.kafa@gmail.com

کمیته تبلیغات: فواد عبداللهی

fuaduk@gmail.com

دفتر کردستان حزب: محمد راستی

mohammed.raasti@gmail.com

حکمتیست هفتگه

سر دبیر: فواد عبداللهی